

הפוני האפור

מוד לינדסיי

לאיש אחד היה פעם סוס פוני אפור. כל בוקר,
כאשר הטללים נוצצו עדיין על עלי התלתן

והציפורים שרו את שירי הבוקר המוקדם שלהן,
האיש עלה על הפוני שלו ורכב עליו בדרכים,

"קליפ-קלאפ-קליפ-קלאפ."

הפרסות של הפוני האפור הקטן ניגנו את המנגינות
היפות ביותר על הדרך הקשיחה, ראשו של הפוני
היה מורם גבוה ואוזניו נמתחו כלפי מעלה, כי הוא

היה פוני עליז ואהב לרוץ כך,

"קליפ-קלאפ-קליפ-קלאפ."

האיש רכב עליו לעיר ולכפר, לכנסייה ולשוק,
במעלה הגבעה ובמורד. אבל יום אחד, תוך כדי
הרכיבה, הוא שמע משהו שנפל בצלצול מוזר על
אבני בדרך.

הוא הביט אחורה וראה פרסת סוס מונחת שם.
וכשראה אותה קרא:

"מה אעשה עכשיו, מה אעשה

אם זה הפוני שלי שאבד פרסה?"

הוא ירד בחיפזון והסתכל על אחת מרגליו
הקדמיות של הפוני, אבל לא ראה כל דבר מיוחד.
הוא הרים את רגלו השנייה של הפוני, אך הפרסה
הייתה שם עדיין. הוא בדק אחת מהרגליים
האחוריות וחשב כבר שטעה אולי, אבל כשהגיע
לרגל אחורית השנייה צעק שוב:

"מה אעשה עכשיו, מה אעשה?"

זה הפוני שלי שאבד פרסה!"

ואז הוא מיהר אל נפח הכפר, וקרא:

"נפח! נפח! באתי אליך כי הפוני
האפור שלי אבד פרסה!"

אבל הנפח אמר:

"לא אוכל לפרזל את הפוני שלך כי אין
לי פחם כדי להבעיר אש לחימום
הברזל"

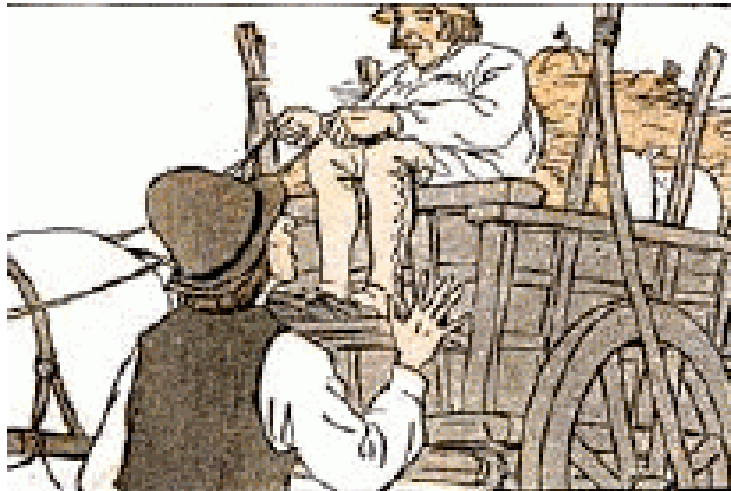
נבהל בעל הפוני כששמע זאת, השאיר את הפוני
אצל הנפח ובעצמו רץ לחפש פחם.
הוא הלך קודם אל חנות המכולת ואמר:
"חנווני, חנווני! באתי אליך לקנות פחם.
הפוני שלי אבד פרסה והנפח זקוק לפחם
כדי להבעיר אש ולחמם ברזל לפרסה!"

אבל החנווני ענה:

"יש לי כמה תפוחי עץ למכירה וגם ממתקים
שונים וטעימים. אבל אין לי פחם בשביל
הנפח, שיבעיר אש ויפרזל את הפוני שלך."

ובעל הפוני יצא מהמכולת, נאנח ואמר:
"מה אעשה עכשיו, מה אעשה?
הפוני שלי אבד פרסה!"

הוא המשיך ללכת בדרך ואז ראה איכר נוסע לשוק
בעגלה מלאת דברים טובים. הוא עצר ואמר:

"איכר, איכר! טוב שפגשתי אותך. הפוני שלי
אבד פרסה ואני מחפש פחם כדי שנפח יוכל
להבעיר אש ולפרזל את הפוני שלי."

ענה לו האיכר:

והאיכר נסע לשוק ובעל הפוני הלך עצוב בדרך
ואמר:

"מה אעשה עכשיו, מה אעשה?
הפוני שלי אבד פרסה!"

אבל כשנזכר שהאיכר דיבר על חיטה שבעגלה
שלו, התחיל לחשוב גם על טחנה. אז רץ אל הטוחן
ואמר לו:

"טוחן, טוחן! באתי אליך כי הפוני שלי
אבד פרסה. אני זקוק לפחם כדי שהנפח
יוכל להבעיר אש ולפרזל את הפוני שלי."

הטוחן הופתע מאוד וענה:

"לטחנה שלי יש כנפיים שמסתובבות
ברוח ואבני ריחיים שטוחנות תבואה
לקמח. אבל אין לי פחם בשביל האש
של הנפח."

ובעל הפוני הלך הלאה עצוב ואמר:
"מה אעשה עכשיו, מה אעשה?
הפוני שלי אבד פרסה!"

"יש לי כאן בעגלה שק חיטה וחבילת
חציר וגם קלחי תירס. אוכל בשבילך
וגם בשביל הפוני שלך. אבל אין לי
פחם בשביל האש של הנפח."

ועכשיו יכול היה שוב האיש לרכב על הפוני האפור
שלו

"קליפ-קלאפ-קליפ".

הוא התיישב על אבן בדרך והיה אובד עצה וכך
הוא ישב עד שעברה אישה זקנה שהובילה להקת
אווזים לשוק. היא שאלה מה מדאיג אותו והוא
סיפר לה. כשהאישה הזקנה שמעה זאת צחקה
בקול ואמרה:

"פחם כורים תחת האדמה. רד

למכרה ולבקש פחם מהכורה שם."

כשבעל הפוני שמע זאת קפץ מיד על רגליו ורץ
מהר אל המכרה. הכורה עבד בחושך גמור ורק
פנס שעל כובעו האיר לו שם. הוא נתן לבעל הפוני
גושים גדולים של פחם וזה רץ מהר חזרה לנפח.
הנפח לקח את הפחם, הבעיר אש גדולה ואדומה,
בקורנס גדול עשה ארבע פרסות חדשות ואחר כך
מסמר אותן לרגליו של הפוני האפור.

